

NAŠI DNEVI

I

Prazen je čas, ki je prišel med nas in ni dal nam ničesar.
 Rana cvetè neizlečna nam v dušah, ljubezni še ni v njih.
 Molka prevzelo nas je veličastje, besed zanj ne vemo.
 Smo kakor brezna, ki hranijo v sebi večno skrivnost.

S čim bo izpolnjeno naše življenje? Bo kdaj se zganila
 v trdi negibnosti speča praznota? — Jutránjega néba
 prišla mehkoča še ni, da odprla bi srca zakleta.
 Teža besed nerojenih boli bolj kot misel na dneve,
 sredi vprašanj nerazrešnih zgubljene.

II

Svetišča so prazna, a naša so srca prepolna češčenja.
 Neslišno sneži na nas mrtvega časa bridkost, ki nam trga
 iz strtih duš prošnje po kruhu rešenja.

Vse naše moči so razbile se v blaznih uporih pred hladnim
 življenjem. Kot tujci potujemo skozi vsakdanjost, čakanja
 v očeh le gorijo. In gledamo vase, da tajnost hotenja
 bi se nam odstrla; gradimo svetove, da v njih pozabili
 bi vse bolečine, ki hodijo z nami po trudnih poteh.

V negibnih nočeh mesečine odsevi nas dramijo, v rožo
 brez vonja samota vzcvetè in do jutra strmimo v tihoto
 osamljenih ulic, ki morajo prazne čakáti hitenja
 korakov prezgodnjih. — Bo v njih razodel se nam ritem
 življenja, ki v kri vzvalovano vse pesmi iskane bo vlil?

Zdaj sanj ni več, trdo bijó ob nas kriki raztrgani dnevov
 hitečih. Kako je vse daleč od duše, ki pije grenkobo
 molčanj iz studencev samote. O, vse so se slutnje lepote
 pogreznile v mrzla spoznanja! Le v urah, ki tonejo v grozo
 prepadov brezdanjih, brstenje skrivnostnih rož čutimo v sebi.

Prišli bodo spevi, ki bodo razbičali srca v plamene,
 nenehno goreče v viharju razgibanih sil, prebolelih
 bolešno strmenje v čas. Spevi bridkosti iskanja in tihih
 brezdomcev, ki sredi potí izgubljenih stojimo
 in pojemo težke elegične pesmi.